

blik actuele prospectus van Immofinanz. Volgens de Oostenrijker werd daarin de aankoop van de Immofinanz-aandelen als een veilige en risicoloze investering omschreven. Het prospectus bevatte evenwel onvolledige, onjuiste of bedrieglijke informatie volgens de Oostenrijkse investeerder.

Gelijkaardig aan ons artikel 61 van de prospectuswet van 16 juni 2006, bevat de Oostenrijkse wet op de kapitaalmarkten een bepaling dat de uitgevende instelling aansprakelijk is voor de door de belegger geleden schade ten gevolge van onjuiste of onvolledige informatie. Voor zover er geen sprake is van opzet is de aansprakelijkheid begrensd tot de betaalde koopprijs, te vermeerderen met kosten en interest. Op die basis vordert de Oostenrijkse investeerder bij wijze van schadevergoeding de vernietiging van de koopovereenkomst en de terugbetaling van de oorspronkelijke koopprijs in ruil voor de aandelen Immofinanz. Volgens Immofinanz is die vordering in strijd met o.a. de bepalingen tot instandhouding van het kapitaal van vennootschappen zoals vastgelegd in de Tweede Richtlijn en met de artikelen 12 en 13 van richtlijn 2009/101.

Het Hof van Justitie stelt dat de desbetreffende artikelen van de Tweede Richtlijn aldus moeten worden uitgelegd dat zij niet verhinderen dat een nationale regeling ter omzetting van de prospectus-, de transparantie- en de marktmisbruikrichtlijn bepaalt (i) dat een NV als uitgevende instelling aansprakelijk is jegens een verkrijger van aandelen van de vennootschap wegens schending van haar informatieverplichtingen en (ii) dat de betrokken vennootschap wegens die aansprakelijkheid verplicht is aan de verkrijger een met de aankoopprijs van de aandelen overeenstemmend bedrag terug te betalen en de aandelen terug te nemen.

Zulke betaling is volgens het Hof geen kapitaaluitkering in de zin van artikel 15 van de Tweede Richtlijn (*cf.* art. 617 W.Venn.) en aldus niet onderworpen aan de desbetreffende beperkingen. Een terugname van de aandelen die een investeerder koopt op basis van onjuiste informatie waarvan de verspreiding kan worden toegerekend aan de vennootschap, valt evenmin binnen het principiële verbod tot inkoop van eigen aandelen vastgelegd in artikel 18, 1. van de Tweede Richtlijn. Zulke verkrijging van eigen aandelen vloeit immers voort uit een wettelijke verplichting tot schadevergoeding. Het Hof verwijst hierbij ook naar artikel 20, 1., *sub d*) van de Tweede Richtlijn (*cf.* art. 620 W.Venn.). De beperkte mogelijkheden tot nietigverklaring van vennootschappen zoals vastgelegd in de artikelen 12 en 13 van richtlijn 2009/101 beletten evenmin dat, in de gegeven omstandigheden, een nationale regeling voorziet in de vernietiging met terugwerkende kracht van een overeenkomst tot koop van aandelen.

4. VERVOER/TRANSPORT

*Frank Stevens*⁷

Wetgeving/Législation

Wet 30 augustus 2013 houdende de Spoorcodex (BS 20 december 2013, p. 100.882)

TRANSPORT

Transport ferroviaire – Codification

VERVOER

Spoorwegvervoer – Codificatie

De Spoorcodex groepeert de diverse regelingen inzake de technische aspecten van de spoorexploitatie in België, die voordien door afzonderlijke wetten geregeld werden. Na een algemene eerste titel hebben de volgende titels betrekking op de scheiding tussen de vervoersactiviteit en het infrastructuurbeheer (2), het gebruik van de spoorweginfrastructuur (3), de exploitatieveiligheid van de spoorweginfrastructuur (4), de certificering van treinbestuurders (5), de interoperabiliteit van het spoorwegsysteem in de EU (6), de controle en inspectie van de spoorwegen (7), en ten slotte een titel met opheffings- en overgangsbepalingen (8).

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Justitie 19 december 2013

Nipponkoa Insurance Co. / Inter-Zuid Transport

Zaak: C-452/12

VERVOER

Vervoer goederen over de weg – Internationaal vervoer – CMR-verdrag – Aanhangigheid- en uitvoerbaarheidsbepalingen CMR – Verhouding met verordening 44/2001 – Verklaring van rechtsprocedure – Zelfde onderwerp en zelfde oorzaak als de vordering tot vergoeding van de ladingschade

TRANSPORT

Transport par route – Transport international – Convention CMR – Dispositions CMR relatives à la litispendance et l'exécution – Lien avec le règlement 44/2001 – Procédure déclarative de droit – Même objet et même cause que l'action en indemnisation du dommage de chargement

Canon belaste Nippon Express met het vervoer van een lading producten van Nederland naar Duitsland. Nippon Express gaf de opdracht door aan Inter-Zuid Transport. De lading werd tijdens het transport gestolen. Canon stelde hierop een vordering tot schadevergoeding in lastens Nippon Express voor het Landgericht Krefeld (2007). Deze procedure werd in maart 2010 beëindigd

⁷ Advocaat te Antwerpen, docent Erasmus Universiteit Rotterdam.

door een gerechtelijke schikking, waarbij (de verzekeraar van) Nippon Express zich ertoe verbond om 500.000 EUR te vergoeden aan Canon, zijnde een bedrag dat hoger ligt dan de CMR-limiet. In september 2010 startte de gesubrogeerde verzekeraar van Nippon Express voor het Landgericht Krefeld een regresvordering tegen Inter-Zuid Transport, ter recuperatie van de 500.000 EUR die zij aan Canon betaald had. In 2009 – dus vóór het instellen van de regresvordering in Duitsland – had Inter-Zuid Transport van de rechtbank Haarlem echter reeds een verklaring van recht verkregen dat zij enkel aansprakelijk was ten belope van de CMR-limiet. In de Duitse regresprocedure wierp Inter-Zuid Transport op dat het declaratoire vonnis van de rechtbank Haarlem erkend diende te worden door het Landgericht Krefeld. De verzekeraar van Nippon Express daarentegen hield voor dat het CMR-verdrag volledig autonoom geïnterpreteerd dient te worden, en dat een verklaring van rechtsprocedure door de vervoerder niet hetzelfde onderwerp en dezelfde oorzaak heeft in de zin van artikel 31 CMR als de vordering tot schadevergoeding door de ladingbelanghebbenden. Het Landgericht Krefeld heeft deze betwisting bij wijze van prejudiciële vraag voorgelegd aan het Europees Hof van Justitie.

Het Hof herhaalt en bevestigt vooreerst het standpunt dat het reeds in het arrest *TNT / AXA* (C-533/08) had ingenomen. Hoewel het Hof niet bevoegd is om het CMR-verdrag als zodanig uit te leggen en artikel 71 verordening 44/2001, verdragen die voor bijzondere onderwerpen bevoegdheid, erkenning en tenuitvoerlegging regelen onverlet laat, volgt uit de interpretatie van verordening 44/2001 dat dergelijke bijzondere verdragen (waaronder het CMR-verdrag) niet zo geïnterpreteerd of toegepast mogen worden dat zij zouden leiden tot een minder gunstige situatie dan wanneer verordening 44/2001 zou worden toegepast.

Het Hof stelt verder vast dat, indien op de zaak verordening 44/2001 van toepassing zou zijn geweest, het declaratoire vonnis van de rechtbank Haarlem erkend had moeten worden in Duitsland. Derhalve mag het CMR-verdrag (art. 31) niet zo worden uitgelegd dat dit vonnis *niet* erkend zou moeten worden door het Landgericht Krefeld omdat dit niet hetzelfde onderwerp of oorzaak zou hebben, aangezien partijen zich dan in een minder gunstige situatie zouden bevinden dan bij toepassing van verordening 44/2001.

5. INTELLECTUELE EIGENDOM, RECHT EN TECHNOLOGIE/DROITS INTELLECTUELS, DROIT ET TECHNOLOGIE

*Grégory Sorreaux en Anne Delheid*⁸

Rechtspraak/Jurisprudence

Cour constitutionnelle 16 janvier 2014

Affaire: 3/2014

BREVET

Brevet européen – Généralités – Traduction

OCTROOI

Europees octrooi – Algemeen – Vertaling

L'article 5 de la loi belge du 8 juillet 1977, qui porte notamment approbation de la Convention de 1973 sur le brevet européen, prévoit que si le texte du brevet européen n'est pas rédigé dans une des langues nationales (le français, le néerlandais ou l'allemand), le breveté doit déposer une traduction dans une de ces langues dans les 3 mois de la délivrance du brevet. A défaut, le brevet européen est, dès l'origine, réputé sans effet en Belgique. Aucune procédure de restauration n'est possible sous la législation actuelle.

L'absence d'une possibilité de restauration avait déjà fait l'objet d'une question préjudicielle posée à la Cour constitutionnelle (à l'époque « Cour d'arbitrage »). Celle-ci n'y avait pas vu une violation de l'interdiction constitutionnelle de discrimination (arrêt 69/2000 du 14 juin 2000). Depuis lors, les compétences de la Cour constitutionnelle ont été étendues au contrôle du respect d'autres dispositions, parmi lesquelles les articles de la Constitution relatifs aux droits et libertés, et notamment l'article 16 qui garantit le droit de propriété. C'est sur cette base nouvelle que, par un arrêt du 16 janvier 2014, la Cour constitutionnelle censure la disposition légale précitée.

La Cour constitutionnelle a considéré que l'article 16 de la Constitution, qui protège le droit de propriété, doit être lu conjointement avec l'article 1er du Premier protocole additionnel à la Convention européenne des droits de l'homme. De la jurisprudence de la Cour de Strasbourg, elle retient que ces dispositions protègent donc aussi la propriété intellectuelle, qu'une ingérence dans le droit au respect des biens doit toujours ménager un juste équilibre entre les exigences de l'intérêt général de la communauté et les impératifs de la sauvegarde des droits fondamentaux de l'individu, et que les moyens employés doivent être proportionnés au but poursuivi par la mesure privative de propriété.

⁸ Avocats Simont Braun.